Pregaria.cat

Entrada

Vida-Mort

Per LauraR el dj., 26/12/2024 - 08:00

Ahir celebràvem que el nostre Déu, el que ha fet cels i terra, en la persona del Fill, es va fer carn. Naixent com un més, va voler convertir-se en el nostre germà. D'aquesta naixença habitualment ens fixem més en els detalls que ofereixen les narracions evangèliques, l'edicte, la cova, els pastors, els mags, etc. i no ho fem tant considerant altres aspectes essencials, com per exemple que la divinitat, en fer-se esser humà, assumí que un dia hauria de morir. Que qui és Déu, la Vida, passi pel tràngol de la mort és un misteri.

Avui, tot seguit del naixement, la litúrgia celebra el martiri d'un deixeble de Jesús, Esteve, mort precisament en donar testimoni de la vertadera Vida.

Vida i mort, mort i vida, l'una sempre es dona amb l'altra. Aquesta misteriosa relació, el fet d'estar íntimament entrellaçades, no és, però, un postulat religiós sinó una condició de la realitat, que ja copsaren els clàssics grecs en els orígens de la civilització occidental quan formularen que si la mort no s'assumia tampoc la vida era vida, que el que s'oposa és concorde, i que dels discordants es forma la més bella harmonia.

Son molts els matisos d'aquest entramat, segurament el més determinant és que la presència de la mort en la vida i de la vida en la mort és una dinàmica incondicional, aliena a la voluntat humana. El seu vincle no depèn de nosaltres i tampoc nosaltres podem fer res per alterar-lo o evitar-lo, l'únic que està al nostre abast és la manera de viure'l, és a dir, escollir a quin tipus de vida diem sí i sabent que inclou un tipus de mort.

El primer pas seria fer-nos conscients de la diversitat d'estils de vida: si ens deixem portar per una esbiaixada, incompleta, recerca vital enmig del tràfec per tenir moltes vivències, o si ens movem buscant viure un sentit, que en aquestes festes del Nadal parlaria d'hospitalitat, solidaritat, inclusió, reconciliació, servei. Cada "vida" escollida inclou un tipus de "mort", si no s'accepta aquesta no es frueix de la primera.

Contemplar la vida de Jesús ens ajuda en aquesta tria orientant els nostres desitjos, la distribució del propi temps, les preferències, l'ús de les coses, les tasques, etc. segons ho va viure Ell, la qual cosa suposa morir a altres maneres de ser i de fer.

Fixar-nos en Esteve ens recorda que seguir Jesús significa testimoniar-lo amb tota la vida, una totalitat que no es retreu ni davant la mort, acceptada per l'amor a Aquell del qui es rep la Vida.

Aquestes mirades ens ajudaran a acollir aquest Déu que ve a trobar-se amb nosaltres en la nostra quotidianitat, però necessitem amor, força, que ens facin sentir com irrellevants les "morts" implícites. La pregària d'un altre testimoni que va trobar la mort mentre buscava salvaguardar la vida d'altres, poden ser font de confiança, fortalesa i serenor en el nostre camí de testimoniatge:

"*Davant* teu, pare,

amb rectitud i humilitat.

Amb tu, germà,

amb fe i coratge.

En tu, esperit,

en pau. (La cursiva és de l'autor Dag Hammarskjöld)

Que el Senyor ho faci realitat en nosaltres confiant en les paraules de sant Pau: "Germans, si tenim Déu a favor nostre, ¿qui tindrem en contra? Ell, que va entregar el seu propi Fill per tots nosaltres i no el va plànyer, ¿com no estarà disposat a donar-nos-ho tot, juntament amb el seu Fill?" (Rom, 8,31)